

[Hagen Hagensen]

skærpende bestemmelser, som agtes gennemført? Jeg spørger også om dette på baggrund af det svar, som ministeren har givet i bilag 10, hvor det siges:

»Efter de foreslåede bestemmelser skal ydelser i medfør af gensidige forpligtelser, der er påtaget før fremsættelsen, som hovedregel kunne fradrages som hidtil.«

Dette rører ved noget, som vi må have fuldstændig klarhed over; det er der ikke nu, og det er væsentligt at få kendskab til, hvilke gensidige aftaler der berøres heraf. Det er i forvejen for mig at se et indgreb i den aftalefrihed, man har, når man vil føre disse forhold ind under en beskatning, der jo kommer til at ramme dobbelt, idet der vil blive tale om beskatning både hos den, der yder, og hos den, der tager imod, alt når beløbet er over 10.000 kr.

Vi går imod de af SF stillede ændringsforslag nr. 2 og 4, der helt ville udelukke ydelser til velgørende formål, og siger i øvrigt til regeringen, at vi synes, det er urimeligt at indskrænke adgangen til at yde gaver til de institutioner, der er omfattet af den liste, der knytter sig til ligningslovens § 8 A. Vi finder, det er en alt for snæver grænse.

Der er også tale om i den forbindelse, at fonde o. lign. for tiden er genstand for en undersøgelse i et udvalg, der sidder under justitsministeriet, og man foregriber begivenhedernes gang ved at gøre, som man agter at gøre her.

Endelig vil jeg blot nævne, at det for mig er lidt af en gåde, at man i en tid, hvor man ønsker at ligestille kønnene, siger her, at to mennesker, der er gift med hinanden, kun kan yde 10.000 kr. tilsammen. Det er begrundet i skatteregler af den ene og den anden art, men den frigørelse, der skulle være, lader man ganske hånt om. Det var dog rimeligt, om man i hvert fald på dette område betragtede ægtefæller som personer uafhængige af hinanden.

Og så vil jeg blot til allersidst sige, at det er en trist lovgivning, man vil søge at gennemføre her. Den ødelægger meget for måske forholdsvis få, men de få har også et rimeligt krav på at blive hørt. Man kunne have fulgt det konservative folkepartis oprindelige forslag, nemlig at det var et vilkår for, at man kunne få fradrag for ydelser til andre, at den pågældende, der fik ydelsen, var skattepligtig her i landet, eller at der var tale om

en institution, der var hjemmehørende her i landet. I stedet for at gå ind for det klare forslag begrænsede man beløbet til 10.000 kr., og nu følger man det op ved at sige, at det også gælder dem, der bor her i landet. Det gør for mig at se ret stor skade, ganske vist over for forholdsvis få, men det gør det jo ikke bedre.

Jeg må anbefale, at man stemmer for ændringsforslag nr. 1 og 3, som dog hjælper noget på forholdene, og så ser jeg i øvrigt helst, at man forkaster lovforslaget.

Fogh Rasmussen (V):

Dette lovforslag er helt urimeligt i sin virkning. Hvis det gennemføres i den skikkelse, det har, vil det medføre besværligheder for generationsskiftet i en lang række virksomheder. Ikke mindst bestemmelserne om begrænsning i fradragsretten for løbende ydelser i medfør af gensidigt bebyrdende aftaler vil føleligt påvirke generationsskiftet i en række virksomheder. Det er en meget almindelig praksis, at der i mindre familievirksomheder, i liberale erhverv, i landbrug, foretages generationsskifte på de vilkår, at de unge, der overtager virksomheden eller bedriften, forpligter sig til at præstere en ydelse til f. eks. de forældre, som man har købt af.

Der vil nu i høj grad blive lagt begrænsninger på den slags fornuftige generationsskifteaftaler. Det er lidt svært at se, hvad formålet egentlig er, ud over selvfølgelig at forfølge nogle mere principielle ideologiske tanker. Det er svært at se, hvad formålet egentlig er, når ministeren over for udvalget har tilkendegivet, at det ikke får de helt store virkninger, da der jo er andre praktiske udveje for at klare generationsskiftet. Man kan yde vederlag ved hjælp af forpligtelse til løbende ydelser, f. eks. ved et gældsbrief, hvor hovedstol og ydelse reguleres i takt med de faktorer, som ellers skulle regulere den løbende ydelse, som ministeren udtrykker sig, og så er det egentlig svært at se, hvad formålet er. Virkningen er i alle tilfælde, at den praksis, som har udviklet sig naturligt, skal der nu sættes en stopper for, og så tvinger man i stedet for mennesker ud i nogle unødigt udviklede måder at lave aftaler på.

Dertil kommer, at forslaget lægger op til en lang række afgrænsningsproblemer, f. eks. spørgsmålet om, hvordan man skal sondre